

Sluncesvit

první zaručeně pravdivé noviny

nejčtenější plátek v celém císařství

Exfluzivní rozhovor se světoběžníkem a světaznalcem Oldou Lečmírem

Nebyla to shoda náhod, že se mi podařilo potkat Oldu Lečmíra, který patří mezi největší známé světáky. Olda reagoval na naši výzvu a rád by přispěl svým příběhem do Sluncesvitu. Jeho trampoty mají být později sepsány v jeho první knize. Naši čtenáři tak mají jedinečnou příležitost ochutnat něco málo z připravované knihy.

Ovšem dialog se zvrhl v jednostrannou rozpravu, tudíž nyní máte před sebou úplný rozhovor, tak jak jsem ho stačil zapisovat.

„Přesně tak kamaráde, tady to pivko nestojí za moc. Sám o tom něco vím, protože jsem byl vrchním sládkem v Olivovém kraji. Takže vím, že tahle pěna za nic nestojí a barva by měla být jako záře našeho císařství. Ale sekl jsem s tím, protože mi to nabourávalo denní rozvrh.“

Například jsem se přihlásil do soutěže o nejlepšího dřevorubce. Věnoval jsem skoro půl hodiny nabroušení sekyrky, co jsme měli na otýpky. Což je asi o půl hodiny více, než věnují naši chrabrí strážci hranic svému vybavení. Z toho broušení mne přepadla žíza a tak co budu pít vodu, když mám po ruce nejlepší pivko v císařství. Po desátém žíza přešla, ale dostavila se slina.

Bylo poledne, když mne vzbudili, ale co to? Už bylo po soutěži. Řekl jsem, že soutěž je neplatná, pokud se neúčastnil šampion. Chtěli mi dát na budku, ale to víš, nedal jsem se. Se sekyrou to umím jako s korbelem. Popadl jsem cenu a zdrhl. No co nezasloužil jsem si ji? Ale to víš, že jo.

Stejně bylo načase přesunout se někam jinam. Ty pěkné holky byly už rozebrané a ta, co po mně jela, měla jen půlku zubů. Při mém štěstí bych se sežral a spadl do chomoutu.

Někdo mi povídal, jak Slunostěn překypuje krásou. A ten dotyčný měl pravdu. Jen jsem v úžase stál a zíral na tu krásu. Když se ozvalo: „Co čumíš, ty tomu snad rozumíš?“ A on ti to byl nějaký stavební předák. Popravdě, byl to hlupák, copak je možné nerozumět stavebnictví? A tak jsem mu dal pár rad zadarmo. Tady uberte příčku, tady stačí tenčí prkno. No celkově asi dost ušetřil a já měl dobrý pocit, že mohu zase pomoci. Co vím, tak je teď nejspíše v balíku. Ale tak to má být, přej a bude ti práno.

Ve Slunostěnu jsem narazil na fajn chlapíka, který zdrhl z domu. Chtěl se moc stát námořníkem, prý ho to doma už nebaví. Nedivil jsem se a tak jsem

se nabídl, že půjdu kousek cesty s ním a povím mu, jak to na lodi chodí. Samozřejmě jsem mu neprozradil to nejtajnější o proudech, žraločích lidech, mořských vlčích a bráně do podvodní říše. Ale to co se dověděl, bylo i tak dost. Za všechno to moudro mne nakonec pozval na dobré víno a dlabanec.

U stolu s námi seděl takový nemluvka, že přišel o lásku a nemá chuť na řeči. Povídám mu, že pokud je to pravá láska, tak se vrátí. No kecal jsem mu, ale nemohl jsem jinak. Z toho zoufalce vypadlo, že jeho kočka má šupiny. Slyšel jsem o hadích ženách, ale z panáka vypadlo, že ona je to snad mořská panna.

Jasně, na to ti tak skočím, říkal jsem si. Jak ty na mně, tak já na tebe, a tak jsem mu řekl, ať jde svou lásku hledat a nesedí tu jako hromada špinavých hadrů. Hned jak odešel, tak se mi vrátila dobrá nálada a já tehdy vypil tolik vína, že se to tam stalo místním rekordem.

A ten námořník? Prý ji našel a pak zase ztratil a pak našel a pak opět ztratil, tentokrát někde u Vinného pobřeží.

Já na takové ženštiny nejsem, no ne? Ženská má mít dvě nohy a dvacet prstů. Každý jsme nějaký, to je prostě život, ale

šupinatá ženská?

Moc to o sobě neříkám, ale já jsem skutečný kanec, guru lásky, velmistr něhy a sen každé ženy. Někdy Hurik mne chtěl za velmistra, ale na to nejsem. Raději pomáhám lidem v ulicích, poradím a přiložím ruku k dílu, pokud to jde. Ale nejsem svatý muž, abych to dělal jen za úsměv. Pokud má rada splnit svůj účel, chci nějaké žlutásky. Mám takový seznam dlužníků s ty po čase obejdu a vyberu si odměnu.

Teď vlastně mířím k jednomu mastičkářovi z Perletova. Zastavil jsem se v jeho krámku, zda nemá nějaké mastičky za rozumný drobák, ale nebyla s ním řeč, protože měl vyslintanou pusou z paniček, co chodily kolem jeho podniku. Koukal nevěřícně, když jsem mu odhalil, že jsem guru lásky.

Povídám: „Od čeho jsi mastičkář? Vem nějakou voňavku, moč od nadržného bejka a celé to smíchej. Děda to používal na naši babu, když si chtěl užít.“

Hned tak učinil a vyběhl to testovat. Ty mastičky jsem zabavil do zástavy a pak je výhodně prodal jako mast mládí jednomu podnikavci. Byla z toho menší nepříjemnost, ale copak mast na bradavice není jako elixír mládí?